

Arrest

nr. 223 105 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Itagui (departement Antioquia). U bent negen jaar naar school gegaan. U huwde met J.I.C. en bent in de jaren negentig met hem naar België gekomen. Omdat jullie niet over geldige verblijfspapieren beschikten, werden jullie in 1998 naar Colombia gerepatrieerd.

Op 3 oktober 1999 werd uw man om het leven gebracht door L.E., een lid van de bende Odin. Uw man zou zijn gedood omdat hij het territorium van deze bende zou hebben betreden.

Zelf had uw man niets te maken met dergelijke bendes en was hij koerier bij een bedrijf. De politie pakte L.E. op, zij hadden bewijs tegen hem. Zelf werd u twee keer gehoord door de politie. Uiteindelijk werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf. Hij zit nog steeds in de cel, wellicht omdat hij voor meerdere zaken veroordeeld werd.

Al kort nadat u een eerste keer werd gehoord door de politie belde L.E. u op. In de jaren die volgden, werd u geregeld (soms twee of drie keer per week) door hem opgebeld, waarbij hij u bedreigde en u vroeg de klacht tegen hem in te trekken. U stelt dat u zelf nooit een klacht tegen hem indiende. Via de instantie "justitia y paz" werd wel bedongen dat de moordenaar van uw man u een schadevergoeding moest betalen. Omdat hij dit niet deed, bleef hij in de gevangenis opgesloten. Op zijn eis om deze procedure in te trekken kon u niet ingaan, omdat dit simpelweg niet mogelijk is. De laatste drie jaar stuurde hij ook bendeleden naar u thuis. Meestal ging het om dezelfde personen die u kwamen bedreigen. Op 12 januari 2018 kreeg u opnieuw het bezoek van twee bendeleden, waarbij u met een vuurwapen werd bedreigd en tegen de muur werd gegooid. Men gaf u nog twee dagen de tijd om de procedure tot schadeloosstelling in te trekken. Omdat uw leven in gevaar was, nam u contact op met een vriendin die in het naburige Barbosa woont. U trok op 20 januari 2018 bij haar in. In de periode die volgde, bereidde u uw vertrek uit Colombia voor. Op 24 april 2018 nam u het vliegtuig naar Amsterdam, om vervolgens op 25 april 2018 in Brussel aan te komen. U had een visum (geldig voor negentig dagen) en verbleef hier bij familie. Op 8 augustus 2018 bent u zich dan gaan aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en heeft u uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia waar u problemen kende met leden van de bende Odin. Ze komen nog steeds naar uw huis in Itagui en bedreigen uw familie.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, de vliegtuigtickets waarmee u in april naar Amsterdam en vervolgens naar Brussel reisde, documenten die aantonen dat u ook al in 2003 een visumaanvraag indiende voor een bezoek aan België. Verder legt u kopies neer van: een attest van Accion Social (een organisatie die slachtoffers van geweld vergoedt), een attest van de instantie "Unidad nacional de fiscalias para la justicia y la paz", de overlijdensakte van uw man, een attest waarin wordt aangegeven dat er een autopsie op zijn lichaam werd uitgevoerd, een bewijs van samenwonen van u en uw overleden man, de overlijdensaktes van een oom en een neef die in 2000 werden gedood.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk maakt problemen te hebben gekend met personen van de criminele organisatie Odin. U verklaart dat uw man J.I.C. op 3 oktober 1999 werd gedood door L.E. en dat deze laatste in 1999 werd veroordeeld. Merkwaardig genoeg kan u niet zeggen welke straf hij dan wel precies kreeg (CGVS, p.5). U argumenteert dat u dit niet weet omdat hij niet alleen voor de moord op uw man maar ook voor andere misdaden werd veroordeeld, wat maar matig kan overtuigen, te meer blijkt dat u geen idee heeft welke andere misdaden hij nog zou hebben gepleegd. "Misschien moord, ontvoering, ik weet het niet", zegt u daarover (CGVS, p.5, 6). Dit is hoogst opmerkelijk. Als het CGVS u vraagt of u het proces tegen de man bijwoonde, blijkt dit niet het geval, wat eveneens mag verbazen. Ook de broer van uw man zou u naderhand niets meer hebben kunnen vertellen over de celstraf of schadevergoeding die door de rechtbank werd opgelegd (CGVS, p.8). Dat u over al deze aspecten vrijwel niets blijkt te weten, roept ernstige vraagtekens op en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U verklaart voorts dat u al jaren op een schadevergoeding wacht maar blijkt verder geen stappen te hebben ondernomen om dat geld ook te krijgen. Evenmin kan u zeggen of L.E. nog andere slachtoffers schadeloos moet stellen (CGVS, p.7). Dat u daar allemaal zo weinig van af weet, is toch merkwaardig. Zelfs als het CGVS u de vraag stelt in welke gevangenis de moordenaar van uw man (al bijna twintig jaar) opgesloten zit, blijkt u dit niet te weten. U denkt enige tijd na, zegt dan dat u niet zeker bent, maar dat u vermoedt dat hij in de gevangenis in Itagui zit (CGVS, p.9). Het is ondenkbaar dat L.E. u al sedert 1999 zou stalken maar dat u het raden heeft naar de naam van de gevangenis van waaruit hij u zou bedreigen.

Verder blijkt u bijzonder weinig te weten over deze persoon. U zegt dat hij iemand van de bende Odin is maar weet dan weer niet of het al dan niet een leider van de bende betreft: u zegt te 'denken' dat dit niet het geval is (CGVS, p.6). U weet dat hij van de wijk "La Union" afkomstig is maar kan niet zeggen of zijn familie daar nog steeds woont (CGVS, p.6). Gevraagd of de man broers heeft die ook bij bendege geweld betrokken zijn, zegt u te "denken" dat hij geen broers heeft (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u daar niet duidelijker over kan zijn. Als u de gelegenheid krijgt te vertellen wat u verder over hem weet, zegt u louter dat L.E. in een bende zat en betrokken was bij de moord op uw partner (CGVS, p.12). Het valt maar moeilijk te begrijpen dat u zo weinig weet over de persoon die gedurende bijna twee decennia een dergelijke impact zou hebben gehad op uw leven en die aan de basis van uw vertrek uit Colombia zou hebben gelegen. U stelt immers dat hij u sinds het jaar 1999 voortdurend (u heeft het zelfs over twee tot drie keer per week) benadert en bedreigt. Dat u in deze context amper iets over hem weet te vertellen, is hoogst merkwaardig en roept twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Ook andere verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Zo kent u behalve "El Ronco", die volgens u aan het hoofd van Odin stond, geen andere leden van de bende bij naam (CGVS, p.6), hoewel u toch jarenlang door hen zou zijn benaderd en gevisieerd. Verder is het niet aannemelijk dat u enerzijds twintig jaar lang zou zijn bedreigd (tot drie maal per week telefonisch door L.E., de afgelopen drie jaar "constant" door zijn handlangers), maar dat zij anderzijds hun dreigementen (die zeker L.E. in de loop der jaren honderden keren zou hebben geuit) ondanks uw gebrek aan medewerking (u wou of kon de schadeclaim niet intrekken - CGVS, p.7)), nooit in praktijk zouden hebben omgezet. Dergelijk geduld lijkt eerder ongewoon voor een criminele bende; verwacht mag worden dat personen die tot zo'n bende behoren doortastender te werk gaan. Ook u heeft daar geen verklaring voor en stelt louter dat L.E. in uw geval misschien verdraagzamer is omdat hij van een naburige wijk komt en uw familie kent (CGVS, p.12). Dit kan allesbehalve overtuigen, te meer nergens uit uw relaas blijkt dat er ergens goede banden zouden bestaan tussen beide families, wel integendeel.

Verder stelt het CGVS vast dat u gedurende twee decennia door mensen van de bende Odin zou zijn bedreigd maar dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat zulks kan staven. Nochtans zou u toch bij Accion Social en de "Unidad nacional de fiscalias para la justicia y la paz" zijn langsgegaan om schadeloosstelling te vragen voor de moord op uw partner, wat toch doet vermoeden dat u mondig genoeg bent om de handelswijze van uw beweerde belagers aan de kaak te stellen. Bovendien bent u ook niet in het bezit van enig document (van politie, van gerecht) dat bevestigt dat L.E. verantwoordelijk kon worden gesteld voor de dood van uw man en daarvoor ook veroordeeld werd. Het CGVS dient zich aldus te baseren op uw verklaringen hieromtrent, die zoals hierboven reeds aangegeven, bijzonder vaag en summier gebleken zijn.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het geloof in uw beweerde vrees ernstig wordt ondermijnd door het zeer laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat u al op 25 april 2018 in Brussel aankwam en hier vervolgens met een visum (voor 90 dagen) verbleven heeft. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat u pas ruim na het verstrijken van de geldigheid van dit visum, meer bepaald op 9 augustus 2018, de bescherming van de Belgische instanties heeft ingeroepen. Dit valt niet te rijmen met uw beweerde vrees als zou u in Itagui ernstig gevaar lopen. U argumenteert dat u nog niet wist hoe u zich moest inschrijven in de asielpprocedure (CGVS, p.3), wat geenszins kan overtuigen. Mocht u werkelijk met de dood worden bedreigd, dan zou u ongetwijfeld sneller hebben gehandeld, daarbij eventueel geholpen door uw familie die al decennialang in België woont en u ook opvangt. Dat u meer dan drie maanden talmde vooraleer de asielpprocedure op te starten, toont eens te meer aan dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de leden van een criminele bende wordt gevisieerd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en attest van samenwoning bewijzen uw identiteit en het feit dat J.I.C. uw partner was. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat betreft de documenten die aantonen dat u ook al in 2003 naar België trachtte te komen, kan worden opgemerkt dat deze eveneens bewijs leveren voor zaken die niet worden betwist, zoals uw identiteit, uw herkomst, het feit dat u werk en een inkomen had, dat u familie heeft in België, etc. De overlijdensakte van uw man en het document waarin vele jaren later (2013) wordt geattesteed dat er een autopsie op zijn lichaam werd uitgevoerd, bevestigen dat uw man in 1999 een gewelddadige dood stierf. Ook hieraan twijfelt het CGVS niet. Echter blijkt hier niet uit dat L.E. uw man heeft gedood, en al zeker niet dat deze man u twintig jaar lang heeft bedreigd. De overlijdensakte van een oom en neef leveren bewijs voor hun eveneens gewelddadige dood in 2000, maar ook uit dit document blijkt geen link met de problemen die u beweert te hebben gekend. Het inschrijvingsbewijs bij een dienst die slachtoffers van geweld helpt (Accion Social), heeft geen enkele bewijswaarde. In dit document wordt niet gezegd hoe uw man om het leven kwam, door wie hij zou zijn gedood, noch kan hieruit worden afgeleid dat u in de daaropvolgende jaren zou zijn bedreigd (CGVS, p.8). Dezelfde opmerkingen gelden voor het document van de 'unidad nacional de fiscalias para justicia y la paz', waarin uw naam en die van uw man niet eens vermeld worden, laat staan dat dit stuk op de een of andere manier zou bewijzen dat u met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.8). Samengevat komt het CGVS tot de conclusie dat de neergelegde stukken de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict.

De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Itagui te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in steden als Itagui actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 maart 2019 een schending aan van “artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoekster haalt de volledige tekst van de toepasselijke bepalingen aan.

Zij wijst op haar profiel. Zij is een alleenstaande vrouw en weduwe, wiens echtgenoot vermoord werd door een bendelid van Odin. Verzoekster stelt dat zij bedreigd werd door de moordenaar van haar man en door andere bendeleden.

Verzoekster stelt duidelijke verklaringen te hebben afgelegd over de moord op haar man (De naam van de bende verantwoordelijk voor de moord en hun territorium; De oorspronkelijke aanleiding tot de moord; De naam van de dader van de moord; De datum van de moord; De wijk van afkomst van de dader van de moord). Zij meent dat de elementen waarover zij geen verdere informatie kon geven (De gevangenis waar de dader zijn straf uitzit; De exacte strafveroordeling; De andere veroordelingen die de dader op zijn actief heeft; De andere slachtoffers van de dader; De woonplaats van het gezin van de dader; De precieze rol en functie van de dader in de bende; De namen van de andere bendeleden; De methodes van de criminele bende) gelinkt zijn aan de bende en de kerfstok van de dader en niet in rechtstreekse verbinding staan met de moord op haar man. Verzoekster wijst op haar verklaringen, alsook op de details die ze aanbracht tijdens het persoonlijk onderhoud en welke niet in rekening werden gebracht (zoals de achtergrondinformatie over een ander bendelid El Ronco of het feit dat de moordenaar geen leider van de bende is).

Ze herneemt te hebben aangegeven dat de *“de moordenaar zussen heeft (p. 6 GV), dat zij als rechthebbende werd erkend drie jaar geleden en dat zij recht heeft op 24 miljoen pesos (p. 6-7 GV).”*, dat ze de *alias* van de dader kent en dat zijn familie niet welgesteld is. Ze wijst erop te hebben uitgelegd hoe de schadevergoeding werkt en dat eens het proces in gang is, er geen weg terug is.

Verzoekster stelt dat zij onduidelijkheden in verklaringen en documenten steeds heeft uitgelegd. Zo verduidelijkt ze haar afwezigheid op het proces. Wat betreft de gevangenis van de moordenaar van haar echtgenoot, stelt verzoekster dat gevangenen vaak worden overgebracht van de ene naar de andere gevangenis, waardoor verzoekster de naam van de gevangenis niet met zekerheid kan geven. Zij wijst er verder op dat zij het motief van de moord ook verduidelijkt, maar dat verweerder hierover zweeg. Verzoekster betoogt verder dat zij de moordenaar niet persoonlijk kent en dat zij na de moord op haar man het hele gebeuren wenste te vergeten en niet op zoek ging naar informatie over de dader. Verzoekster voert aan dat het verhoor niet langer dan 2 uur 30 minuten duurde en dat het dossier te snel behandeld werd.

Verzoekster betoogt dat zij geen bewijzen neerlegt van de bedreigingen, nu de bedreigingen telefonisch of via huis-aan-huisbezoekjes gebeurden. Verwerende partij maakt volgens verzoekster een verkeerde appreciatie in de elementen die verzoekster bijbrengt in de zin dat waar er wordt gesteld dat de schadeloosstelling onvoldoende is, verwerende partij niet kan gevolgd worden in deze redenering. Verzoekster merkt net op dat dit een bijkomend bewijs of tenminste een begin van bewijs is van het relaas van verzoekster aangezien zij zich heeft gewend tot een officiële instantie. Waar verwerende partij stelt dat zij mondig genoeg is om over haar verhaal te vertellen aan ‘Accion Social’ en ‘Unidad national de fiscalias para la justicia y la paz’, benadrukt verzoekster dat dit inderdaad een element in het voordeel is van verzoekster in de zin dat dit de geloofwaardigheid van haar relaas versterkt.

Daarenboven stelt verzoekster dat ze erin slaagt al haar persoonlijke gegevens te bewijzen alsook de dood van haar man, de datum en het gewelddadig karakter hiervan.

Wat betreft haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, betoogt verzoekster dat men niet weet via welke procedure de familieleden van verzoekster in België verblijven en het mogelijk is dat zij geen enkele kennis hebben van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster legt bovendien uit dat zij in de eerste plaats op zoek ging naar een sociaal assistent bedoelende dat zij erin vertrouwde dat een sociaal assistent haar zou helpen in het proces, wat echter een zekere tijd in beslag nam. Ze duidt echter aan dat deze assistent haar uiteindelijk wegwijs maakte in de asielprocedure. Verzoekster merkt op dat zij van bij aanvang van het verhoor duidelijk maakte dat zij naar België kwam om bescherming te krijgen omdat zij gevaar liep en dat zij uiteraard in geen geval terug mocht keren ook al verliep haar visum.

Verzoekster stelt dat ze deel uitmaakt van de sociale groep van weduwen die hun man verloren aan bendege geweld. Zij haalt enkele internetartikelen aan in verband met bendege geweld (<https://www.zarda.com/crisis24/news-alerts/139786/colombia-gang-violence-continues-to-rise-in-medellin>; <http://theconversation.com/violence-and-killings-havent-stopped-in-colombia-despite-landmark-peace-deal-111232>; <https://data.colombiareports.com/medellin-crime-security-statistics/>).

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, haalt verzoekster een aantal bronnen aan: *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018), 18 April 2018, CCXL106084.EF”*; *“Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Colombia, 22 February 2018”*; *“https://www.lemonde.fr/ameriques/article/2018/06/18/colombie-ou-en-est-l-accord-de-paix-avec-les-farc-qu-ivan-duque-veut-reviser53172183222.html”*; *“https://www.franceinter.fr/info/colombie-les-farcs-menacent-de-reprendre-les-armes”*; *“https://www.nytimes.com/2018/09/18/world/americas/colombia-farc-peace.html”*.

Verzoekster haalt tevens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan (Nr. 4142 van 27 november 2007; nr. 91 564 van 13 november 2012)

Verzoekster meent dat uit *“deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren exleden van de FARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de reintegratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken. Het klimaat in Colombië kent bijgevolg geen manifeste verbetering, de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)”*.

Verzoekster haalt de analyse van verweerder betreffende de situatie in Colombia aan. Verzoekster merkt op dat *“Florença en Belen de Umbria geen grootsteden zijn, dat verwerende partij niet betwist dat de FARC de controle hebben over Florença noch de beschrijvingen van de algemene geweldssituatie van verzoeker”*. Verzoekster stelt bijgevolg niet in te zien *“hoe het feit dat het geweldsniveau regionaal erg verschillend is, een argument vormt in het voordeel van verwerende partij”* en dat *“de regio's met een zogezegd minder hoog niveau aan geweld nog steeds de prooi blijven aan “afrekeningen tussen misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing”. Dit is geweld van een voldoende hoog niveau om de toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet te impliceren.”*.

Verzoekster wijst op haar *“specifiek profiel als arts en voormalige soldaat (gezien als spion door de FARC).”*

Verzoekster betoogt dat de COI Focus van juni 2018 bevestigt wat bovenstaande bronnen verklaren en wijst erop dat het vredesakkoord niet kan beschouwd worden als een factor die de vrede in Colombia heeft hersteld. Wanneer verwerende partij verklaart dat de burgers niet in het algemeen worden geviséerd en er dus geen algemeen risico bestaat om ondergeschikt te worden aan een situatie van blind geweld, meent verzoekster dat de cijfers dienen te worden herhaald.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij meent dat het asielrelaas niet grondig onderzocht werd en dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier gedateerd is.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster toont haar identiteit genoegzaam aan. Zij legt haar origineel paspoort neer en tal van documenten inzake haar overleden echtgenoot en diens werkzaamheden. De Raad betwist niet dat verzoeksters echtgenoot werd vermoord op 3 oktober 1999.

Verzoekster legt hiertoe voldoende begin van bewijs voor, met name een document van 'Accion Social', een document van Fiscalia, de overlijdensakte van haar echtgenoot, het bewijs van autopsie en een document van de notaris. Verzoekster legt tevens uitgebreide en geloofwaardige verklaringen af aangaande de moord op haar echtgenoot (notities van het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2019 (hierna: notities), p. 5-6). Ze toont ter terechtzitting bijkomende stukken waaruit haar verklaringen kunnen blijken. Er zijn geen redenen om te twijfelen over de echtheid van verzoeksters neergelegde documenten.

2.3.2. Verzoekster stelt dat ze door de moordenaar van haar man en andere leden van de bende van Odin bedreigd werd opdat ze zou afzien van de schadevergoeding, waar ze recht op heeft ten gevolge van de dood van haar man. Deze feiten zijn echter van gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.3.3. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoekster om internationale bescherming immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.3.4. Het loutere feit te behoren tot een sociale groep (weduwen die hun man verloren aan bendegegeweld) is niet voldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4 d) van de Vreemdelingenwet. Immers verzoekster toont niet aan dat haar gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat haar groep als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.3.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar enkele internetartikelen in verband met bendegegeweld (<https://www.zarda.com/crisis24/news-alerts/139786/colombia-gang-violence-continues-to-rise-in-medellin>; <http://theconversation.com/violence-and-killings-havent-stopped-in-colombia-despite-andmark-peace-deal-111232> ; <https://data.colombiareports.com/medellin-crime-security-statistics/>), dient opgemerkt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (zie *infra*).

2.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster stelt dat zij bedreigd werd door de moordenaar van haar echtgenoot en andere leden van de bende van Odin. De Raad hecht echter geen geloof aan de voorgehouden bedreigingen.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters overleden echtgenoot niet persoonlijk gevisieerd werd door zijn moordenaar L.E. of door de bende van Odin. Verzoekster verklaarde immers dat haar echtgenoot niets te maken had met deze bendes en dat hij vermoord werd omdat hij op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was (*"Ja, omdat hij een bepaalde grens was overgegaan. Er was toen veel conflict, hij woonde normaal gezien bij mij, maar die avond was ik bij grootmoeder. Hij is die avond naar het huis van zijn moeder gegaan om uit te rusten. Toen is hem dat overkomen."*, notities, p. 5).

2.4.3. Verder stelde verzoekster dat zij sinds 1999, na de eerste zitting en enkele dagen na de begrafenis van haar man, telefonisch bedreigd werd door L.E. (notities, p. 9, p. 10). Verzoekster gaf aan dat L.E. soms twee à drie keer per week belde en de laatste drie jaar tevens mensen bij haar thuis stuurde (notities, p. 10). Zij legde uit dat L.E. haar bedreigde omdat hij geen schadevergoeding wil betalen voor de moord op haar echtgenoot (*"Hij zegt dat hij me niet moet betalen. Dat ik dat geld niet moet eisen. Daarom bedreigt hij me met de dood."*, notities, p. 7). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat L.E. haar een schadevergoeding moet betalen in het kader van het programma *"Justicia y Paz"* en dat zijn straf verlengd wordt zolang hij dit niet doet (*"Volgens zijn vonnis moet hij me een schadevergoeding betalen. Zolang hij dat niet doet, wordt zijn straf verlengd. Dat is zijn grote frustratie, zijn woede. Omdat ik dat proces niet intrek. Dat vonnis hoort bij het programma van de staat. Justitia y paz heet dat."*

Er zijn twee schadevergoedingen waar ik recht op heeft. Die van accion social die de staat betaalt, die van de veroordeelde via justitia y paz.”, notities, p. 6). De Raad stelt echter vast dat verzoekster zich pas in 2009 liet registreren bij “Justicia y Paz”, omdat dit volgens verzoekster eerder niet bestond (notities, p. 8; zie ook document “Justicia y Paz”). Gezien verzoekster zich pas in 2009 liet registreren bij “Justicia y Paz” kan geenszins worden aangenomen dat verzoekster sinds 1999 zou bedreigd zijn door L.E. omwille van deze schadevergoeding.

2.4.4. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoekster, behalve “El Ronco”, die volgens haar aan het hoofd van Odin stond, geen andere leden van de bende bij naam kende (notities, p. 6), dit terwijl verzoekster jarenlang door hen zou zijn benaderd en gevisieerd. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoekster enerzijds twintig jaar lang zou zijn bedreigd – tot drie maal per week telefonisch door L.E. en de afgelopen drie jaar bij haar thuis door zijn handlangers –, maar dat deze anderzijds hun dreigementen, ondanks verzoeksters gebrek aan medewerking, nooit in de praktijk zouden hebben omgezet. De Raad kan niet inzien – noch licht verzoekster aannemelijk toe (*“Ik weet het eerlijk gezegd niet goed. Misschien is het omdat hij van een wijk dichtbij komt en mijn familie kent, dat hij daarom verdraagzamer is geweest. Maar toch zijn we erg bang dat hij toch iets zal doen. Die laatste bedreiging was de zwaarste.”*, notities, p. 12) – dat L.E. en de criminele bende dergelijk uitzonderlijk geduld aan de dag zouden leggen en het gedurende 20 jaar bij loutere bedreigingen zouden blijven, noch kan het nut hierin worden gezien. De voorgehouden bedreigingen, die de reden vormen voor verzoeksters vlucht uit Colombia, komen verzonnen voor.

2.4.5. Dit blijkt tevens nu geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot deze bedreigingen, die nochtans 20 jaar lang zouden hebben geduurd. Hoewel de bedreigingen telefonisch of bij verzoekster thuis gebeurden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster, die 20 jaar lang zou bedreigd zijn, minstens een begin van bewijs met betrekking tot deze bedreigingen zou neerleggen (zoals een eventuele klacht of telefoonrecords). Waar verzoekster verwijst naar haar documenten van “Accion Social” en “Unidad Nacional de Fiscalías para la Justicia y Pac” dient opgemerkt dat deze documenten de bedreigingen jegens haar niet kunnen aantonen. Deze documenten staven louter dat zij ten gevolge van de gewelddadige dood van haar echtgenoot aanspraak maakt op een schadevergoeding.

2.4.6. Tot slot kan worden vastgesteld dat verzoeker pas op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds op 25 april 2018 in België was aangekomen en er meer dan drie maanden verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. De vaststelling dat verzoekster initieel met een visum in België verbleef, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, nu kan verwacht worden dat verzoekster ook met een visum om internationale bescherming zou verzoeken indien zij daadwerkelijk voor haar leven vreest.

2.4.7. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat men niet weet via welke procedure de familieleden van verzoekster in België verblijven en het mogelijk is dat zij geen enkele kennis hebben van het verzoek om internationale bescherming. Zij legt bovendien uit dat zij in de eerste plaats op zoek ging naar een sociaal assistent bedoelende dat zij erin vertrouwde dat een sociaal assistent haar zou helpen. Indien verzoekster werkelijk naar Europa vluchtte omwille van haar voorgehouden problemen en vreesde voor haar leven, dan is niet het aannemelijk dat zij niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen, temeer nu zij zelf aangaf dat zij naar België kwam om bescherming te krijgen. Dat verzoekster niet onmiddellijk bescherming aanvraag, ondergraaft aldus haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.8. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.9. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te

bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

2.4.10. Uit de “COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.4.11. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoekster, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekster afkomstig is, *in casu* de stad Itagui in het departement Antioquia. Er dient te worden herhaald en benadrukt dat verzoekster niet aantoonbaar vervolgd te zijn in haar streek van herkomst, noch dat er aldaar zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b).

2.4.12. Aldus nog daargelaten verzoekster niet aantoonbaar dat een verhuis naar de hoofdstad of een ander gebied in Colombia noodzakelijk is, kan volledigheidshalve gesteld worden dat ze evenmin aantoonbaar dat dit onmogelijk zou zijn. Er dient immers opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals Itagui, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wat wordt bevestigd door de door verzoekster neergelegde artikelen en rapporten. Het rapport “Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018), 18 April 2018, CCXL106084.EF” maakt melding van het vredesakkoord tussen FARC en de Colombiaanse overheid, rapporteert de demobilisering van het FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 2017/2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen FARC en de Colombiaanse regering, het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van het FARC, waarbij voornamelijk Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van voorgaande vaststellingen. Het artikel van Le Monde “Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?” van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen het FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De internetartikelen “Colombie : les FARC menacent de reprendre les armes” van 24 mei 2018 en “Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?” van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel van de New York Times “Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms” van 18 september 2018 schrijft over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze gebeurtenissen liggen in de lijn van de aangehaalde COI.

Waar verzoekster wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoekster de COI Focus aanhaalt en wijst op de veiligheidssituatie in Florencia en Belen de Umbria, merkt de Raad op dat verzoekster voorhield van Itagui te zijn. De Raad kan ten slotte vaststellen dat het specifiek profiel *"als arts en voormalige soldaat (gezien als spion door de FARC)"* zoals aangegeven in het verzoekschrift strijdt met haar verklaringen arbeidster en zelfstandige te zijn geweest (verklaring DVZ, punt 12 en *"Had u werk in Colombia?" "Ik was zelfstandige, deed manicure, in de avond werkte ik voor een baas met een printshop, ik deed eindproduct, alles in dozen steken etc". "Hoelang werkte u als zelfstandige?" "Ik deed dat vijf jaar, daarvoor heb ik schoonheidsspecialiste gestudeerd, daarvoor werkte ik in een schoenbedrijf. Later was ik zelfstandige, had mijn cliënten".* notities p. 13). De Raad stelt verder vast dat verzoekster passages uit een bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in het departement Risaralda in haar verzoekschrift aanhaalt. Gezien verzoekster afkomstig is uit Itagui in het departement Antioquia kan de Raad slechts vaststellen dat dit materiële vergissing betreft en verzoekster de verkeerde bestreden beslissing gekopieerd heeft.

2.4.13. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.4.14. Noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoekster bijgebrachte (kranten)artikelen en rapporten kan blijken dat het geweld in Itagui, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen.

De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK